Тече весна, й бадьорі сажотруси,
мов щиглі, на дахах, імла зелена.
Дівчина, що кохає полісмена,
співа на площі, де їй серце вкрав,
а капельмейстер кучерявих авт
тримає в білих рукавичках кусень
сонця.

Тече весна, й балончики зелені,
немов букети перших мрій хлоп’ячих,
колишуться й виплигують із жмені
хлопчини, що за ними тихо плаче.

Бояться діти чорних сажотрусів,
за ґудзики тримаються завзято,
і день зелені тіні в серце трусить,
і клоняться йому кущі півоній
в червоних латах.

Не іскри пелехаті і не квіти
з рожевих пін, розхлюпаних ногою,
метелики, мов пил, спливають роєм
в калюжі сонця, де купають крила,
аж сажа золота усіх прикрила.
Від них, як від веселки іскор, світить
зелений кіш весни.

За десять сотиків рябий балончик,
мов юна мрія, смілий і яскравий,
втекти забаг із щиглями на сонце,
крилату мудрість вітру барвно славить.

Дівчѐна з оберемком мокрих рож
співає, мов зозуля, тужно й палко,

й над каруселями летючих площ,
мов синє срібло, полісменська палка.